

Bijlage 2: Erkenning voor slachtoffers

Op 1 december 2007 treedt de Regeling tegemoetkoming niet-loondienstgerelateerde slachtoffers van mesothelioom (afgekort TNS-regeling) van de Minister van VROM in werking. Deze regeling is bedoeld voor mensen die de, door asbestblootstelling veroorzaakte, ziekte maligne mesothelioom niet hebben opgelopen als gevolg van arbeid in loondienst. Met de TNS-regeling kunnen slachtoffers die bijvoorbeeld zijn blootgesteld tijdens het werken met asbest als zelfstandige, aan asbest in het milieu of door in aanraking te komen met asbestproducten, in aanmerking komen voor een financiële tegemoetkoming. Deze slachtoffers komen niet in aanmerking voor de sinds 2000 bestaande Regeling tegemoetkoming asbestslachtoffers (afgekort TAS-regeling) van de Minister van SZW.

Het doel van de regeling is om ook voor niet-loondienstgerelateerde mesotheliomslachtoffers de juridische lijdensweg te verkorten en ook hen (zo veel mogelijk bij leven) maatschappelijke erkenning van hun leed te geven. Dit gebeurt met een financiële tegemoetkoming in de geleden immateriële schade van €16.655 (in het jaar 2007, dit bedrag wordt geïndexeerd, wat gelijk opgaat met het bedrag van de TAS-regeling). De tegemoetkoming is te beschouwen als een uiting van maatschappelijke betrokkenheid bij het leed van deze personen en is geen vervanging voor schadevergoeding door de veroorzakende partij. De verstrekte tegemoetkoming wordt waar mogelijk verhaald op aansprakelijk te stellen partijen.

In de regeling zijn voorwaarden gesteld ten aanzien van de band van het slachtoffer met Nederland en het niet op andere wijze hebben verkregen van een schadevergoeding of tegemoetkoming in verband met de ziekte. In aanmerking komen mensen die minimaal tien jaar aaneengesloten in Nederland hebben gewoond, in de periode dat de asbestbesmetting ook daadwerkelijk de oorzaak kan zijn van de ziekte op het moment van constatering, te weten 10 tot 60 jaar hieraan voorafgaand. Een andere voorwaarde is dat geen schadevergoeding of tegemoetkoming is ontvangen van een aansprakelijke partij of op grond van een regeling voor mesotheliomslachtoffers in het buitenland.

Het aantonen van de bron van de asbestblootstelling is geen voorwaarde voor het verkrijgen van een tegemoetkoming. Deze informatie is wel van belang voor de mogelijkheid om het bedrag van de tegemoetkoming te verhalen op een aansprakelijke partij. Het slachtoffer dient voor zover mogelijk deze informatie daarom wel te verstrekken en dient de Sociale Verzekeringsbank (SVB), als uitvoerder van deze regeling, een volmacht te geven om namens hem een gerechtelijke procedure te starten.

Omdat het de bedoeling is om slachtoffers bij leven erkenning te geven, moeten zij in principe zelf een aanvraag doen. Er is een overgangperiode waarin nabestaanden een aanvraag kunnen indienen. Het gaat dan om slachtoffers die op het moment dat de Ministerraad besloot dat deze regeling er zou komen (op 10 november 2006) nog in leven waren.

De SVB beslist namens de Minister op de aanvragen voor de TNS-regeling. Voor aanmelding en intake kunnen slachtoffers bij het Instituut Asbestslachtoffers (IAS) terecht, die de SVB adviseert over de aanvraag. SVB en IAS zijn tevens de uitvoerders van de TAS-regeling en de procedures voor beide regelingen worden waar mogelijk geïntegreerd.

Op grond van de huidige schattingen is de verwachting dat voorlopig zo'n 100 tot maximaal 120 mensen per jaar in aanmerking komen voor een tegemoetkoming op grond van de TNS-regeling. Dit betekent dat voor de uitvoering van deze regeling jaarlijks ca. twee miljoen euro nodig is.